
Nerozlučný pár

„Ne!“ odmítá Books důrazně a vztekle vrtí hlavou. „V žádném případě, Em.“

„Chci, abys mě vyslechl, Booksi.“

„Ne, děkuju pěkně.“

„Nic podobného jsi v životě neslyšel.“

„Jak jsem řekl, nebo se alespoň *domnívám*, že jsem řekl, a pěkně nahlas, děkuju, nechci.“

„Tenhle chlap je podle mě ten nejhorší bastard v dějinách. Nepřeháním, abych na tebe zapůsobila, Booksi.“

„Nemám zájem. Nemám. Nemám,“ opakuje, jako kdyby chtěl přesvědčit sám sebe.

Odešli jsme do skladu vedle jeho knihkupectví a pochopitelně nás obklopují samé knížky, poskládané v policích, rozložené na stolech. Na jednom stolku jsem našla kousek volného místa a položila tam třiapadesát složek s jednotlivými případy, aby si je mohl prostudovat. „Všechno je v tom,“ vysvětluju mu. „Prostě si to prostuduj.“

Books prohrábne rukou pískově žluté vlasy. Dnes už mu nevisí do čela a nekroučí se vzadu přes límec, když je soukromá osoba. Obchází v kruhu a sbírá myšlenky.

„Já už pro FBI nepracuju,“ vypálí.

„Kvůli tomuhle se můžeš vrátit,“ naléhám. „Nechtěli, abys odešel.“

„Tohle je spíš záležitost Úřadu pro alkohol, tabák, střelné zbraně a výbušniny, takže...“

„No tak sestavíme společný tým a...“

„Toto není *můj problém*, Em!“ Vztekle máchne rukou a shodí ze stolu štos paperbacků. „Umíš si představit, jaké to pro mě je, když se tu tak znenadání objevíš? A žádáš mě o pomoc? To od tebe není fér.“ Bodne prstem směrem ke mně. „Není to fér.“

Má pravdu. Není to fér. Ale tady se nejedná o férovost.

Books asi dvě minuty stojí bez jediného slova, ruce v bok a jenom kroutí hlavou. Pak se na mě podívá. „Zarazil tě Dickinson?“

„Ano, ale ne z věcných důvodů. Ty složky ani neotevřel. Znáš Dicka.“

S tímhle nemůže Books nesouhlasit. „A řeklas mu, proč ti na tom tak záleží?“

„To je snad jasné, proč mi na tom záleží. Někdo tu vraždí lidi a...“

„Tak to nemyslím, Em, a ty to víš.“ Vykročí ke mně. „Víš Dickinson, že tvoje sestra zemřela před osmi měsíci při podezřelém požáru v Peorii v Arizoně?“

„To s tím nemá nic společného.“

„Ha!“ Nucený smích, ruce letí vzhůru. „Nemá to s tím *nic* společného!“

„Nemá. Jestli byla moje sestra jednou z obětí nebo ne, nemění nic na faktu, že sériový vrah...“

Books to nechce slyšet. Mává na mě, ať mlčím, *stejně tě neposlouchám*.

„Emmy, Marty je mi upřímně líto. Víš, že to neříkám jen tak. Ale...“

„Kdyby ti jí bylo líto, pomohl bys mi.“ Jen ta slova vypustím z úst, je mi jasné, že jsem překročila meze. Books vede vlastní život. Už neslouží jako zvláštní agent FBI. Teď si vydělává na živobytí prodejem knih.

Zvedám ruce. „Tu poslední poznámku škrtni,“ říkám. „Neměla jsem za tebou chodit, Booksi. Je mi... Promiň mi to.“

Odcházím stejnou cestou, jako jsem přišla, a můj někdejší snoubenec neřekne ani slovo.

* * *

„*Posezení s Grahamem*“

Záznam číslo 2

22. srpna 2012

Miluji vůni čerstvých květin, která se vznáší v nočním vzduchu. Typická letní vůně, nemyslíte? Celá ložnice jako by... Jak to říct? Jako by byla úplně *nová*. Nová, svěží. Čerstvě vymalovaná růžovým odstínem s nádechem do žluta. I postel je nová, velká dvojitá postel se staromódními nebesy – neměla jsi podobnou postýlku, když jsi byla malá holčička, Joelle? Nedostalas ji od mamky a taťky jako dárek na oslavu nastěhování do nového domu, na oslavu nového startu do života?

Ale to je vedlejší. Obávám se, že Joelle teď nemůže mluvit.

Místnost se vyznačuje starobylym půvabem. Starožitný toaletní stolec, nejspíš oprášený a přestěhovaný ze sklepa rodičů. Hezký a pohodlný ušák, ideální ke čtení. Ale nejlepší je ten provizorní noční stolec, ten určitě pochází z pokoje na studentské koleji – dvě bedničky od mléka postavené na sebe, nahoře malý budík a vázička s čerstvými liliemi.

Dívka s omezeným rozpočtem, která má vkus, ale chybějí jí peníze, aby ho mohla dát na odív. Startovací domek pro dívku, která zahajuje profesní kariéru.

Škoda, že tu místnost nemohu vyfotit a ukázat vám obrázky, protože tohle je esence Ameriky, esence naděje, skromného začátku a snů o úžasných věcech. Joelle Swansonová spřádala velké plány. Snila o akademickém titulu v oboru kriminalistiky a o tom, že se stane významnou bojovnicí proti zločinu. Nejdřív asi v řadách obyčejné policie, ale později to dotáhne do FBI, možná dokonce do tajného světa CIA. Působivé plány. Opravdu velké věci!

No nic. Moc rád bych to pro vás vyfotografoval, ale zatím mi není jasné, jak by to později fungovalo, jak by obrázky zapadly do mého vyprávění. Obávám se, že byste hleděli na fotky a neposlouchali, co říkám. Psychiatr by určitě řekl, že omezují naše setkání na ústní výpovědi, protože chci mít pod kontrolou každíčkový jejich aspekt; chci, abyste věděli pouze to, co vám prozradím, viděli jen to, co vám ukážu.

Pravda je, že tento způsob komunikace má svá omezení. Nemůžete cítit to, co já, ten zřetelný odér vyzářující z jejich pokožky lesklé potem. Nevidíte zoufalou hrůzu, rozšířené zornice, chvějící se rty, smrtelnou bledost, když si uvědomí, že se jejich nejhorší noční můra stala skutečností. Neslyšíte jejich žalostný nářek, panické bezdeché žadonění vyražené ucpaným hrdlem. Nemůžete prostě zažít, co cítím a vnímám já.

Budu se tedy snažit pomoci vám. Poučit vás.

[Redakční poznámka: v pozadí zní ženský kašel.]

Ale kdopak se nám to probouzí? Asi to znamená, že budu nucen se s vámi rozloučit.

Hmmm, tak mě napadá, jestli toho na vás není příliš, jestli nejdu moc rychle. Možná byste se nejdřív měli se mnou lépe seznámit, než vám takhle zblízka předvedu, co dělám. Možná bych si s vámi měl nejdřív zatancovat líčko na líčko, pozvat vás na večeři a na skleničku, povyprávět pár anekdot, ukázat vám, co se mi líbí a co ne, co mě baví a co mě děsí.

A taky bych vám měl říct, proč dělám to, co dělám.

Proč si vybírám ty, které si vybírám.

Proč jsem v tom tak zatraceně dobrý.

Musím vám říct spoustu věcí, ale postupujme pomalu. Ke všemu se dostaneme. Než skončím, pochopíte mě. Najdete se mnou společnou řeč.

Sakra, třeba mě i budete mít rádi.

A někteří z vás si budou přát, aby byli jako já.

[KONEC]

* * *

Probudím se s prudkým škusnutím, lapám po dechu, plameny tančící na stropě ustupují do temné, tiché nicoty. Přikrývkou si vytírám pot z očí a potřásám hlavou, abych zapudila důvěrně známou noční můru. Jenomže tentokrát byla jiná. V posteli jsem tentokrát neležela já. Žena na lůžku byla hezčí než já, chytřejší než já, odvážnější než já, starší než já. Tentokrát ležela v posteli Marta.

Sestra v mých snech občas vystupovala, v podstatě sehrávala místo mě roli nešťastnice, která uhoří zaživa, ovšem s tím rozdílem, že ona se nesnaží uniknout oknem. Nasává jedovatý vzduch a nechává plameny běžet po příkryvce, až dosáhnou k ní a celou ji pohltní.

Je mi jasné, že už neusnu. Po takovém snu se mi to nikdy nepodaří. Šla jsem si lehnout brzy, alespoň na mě brzy – obvykle chodím spát v deset – s vědomím, že někdy mezi druhou a čtvrtou ráno budu obklopená plameny a potom už zůstanu vzhůru.

Uvařím si kafe a zapnu notebook. Důležité zprávy mi chodí e-mailem celou noc, takže mám spoustu práce.

Dopouštím se chyby, když procházím kolem zrcadla a zadívám se na svůj obraz. Není to hezký pohled. První známky šedin ve vlasech. Jsem příliš paličatá, abych si je barvila, a příliš hrdá, abych se podřídila řešení, které moderní technologie nabízejí proti stárnutí. Znamenají totiž, že nedostatky zakryjete jen tím, že se totálně změníte. Mírně se líčím, sprchuju se skoro každý den a češu se. Domnívám se, že to stačí. Žádné krémy proti vráskám, barvy na vlasy ani zvedací podprsenky. A tímto přístupem mám na někoho zapůsobit, že? No, zatím u mých dveří řady grantulantů nestojí.

Jsi sama sobě nejhorším nepřitelem, říkala mi Marta. *Nepotřebuješ nikoho, kdo by tě mučil, protože si to děláš sama*. Marta byla v mnoha směrech mým pravým opakem. Měla ráda zábavu, zatímco já se věčně mračím. Ona okouzující a přitažlivá, já šedivá myška. Na tribuně fotbalového stadionu mávala bambulemi a hlasitě povzbuzovala, kdežto já se účastnila protestního pochodu ochránců zvířat proti místním jatkám. V pátek chodívala s partou na večírky a já jsem byla zavrtaná do klasické literatury nebo učebnice statistiky.

Byla o pět centimetrů menší, měla tmavší a hedvábnější vlasy a košíčky o číslo větší než já. Jak se mohou dvě holky narozené v rozmezí osmi minut tak lišit, může každý jenom hádat.

„Zatraceně, stýská se mi po tobě, děvče,“ říkám nikomu v prázdné kuchyni. Tuto větu nedokážu pronést, aniž bych na ni nevzpomněla; tak se totiž se mnou pokaždé loučila, když jsme spolu mluvily po telefonu. Byl to její patentovaný konec v době, kdy jsme studovaly přípravku každá na jiném konci země a když odešla na univerzitu, zatímco já jsem z důvodu, který nikdo nechápal, začala pracovat ve Federálním úřadu pro vyšetřování.

Pořád si pamatuju na její reakci, když jsem jí oznámila, že nastupuju k FBI. V obličejí se jí objevil šokovaný, nechápavý výraz, byla zmatená, jako by si myslela, že se přeslechla; levicová aktivistka, která nevynechala jediné protestní shromáždění, vstupuje do vládních služeb, ale slovy se vyjádřila jemněji. *Jestli tam budeš šťastná, budu šťastná i já*. To byla další věc, kterou jsem od ní pořád slyšávala, štěstí. *Hlavně buď šťastná, Em. Jsi šťastná? Je normální, když chce být člověk šťastný*.

Káva je hotová. Odnáším si hrnek do druhého pokoje a začínám procházet obvyklé internetové stránky a kontroluju elektronickou poštu. Nic mě neza-

ujme natolik, aby se mi zježily vlasy v zátylku. Hořel rodinný dům v Palo Alto, bez obětí. Požár činžáku s dotovaným nájemným v Detroitu, několik mrtvých. Oheň zachvátil chemičku nedaleko Dallasu. Ne, ne a ne.

Ale toto by mohlo být zajímavé. Požár, k němuž došlo před několika hodinami v místě zvaném Lisle ve státě Illinois. Osaměle stojící domek. Jediná oběť.

Jmenovala se Joelle Swansonová.